

ТОЙ ПРАВИ ВОЙНИТЕ ДА ПРЕСТАНАТ

Дейвид Уилкерсън

1 Юли 1984

„Прави да престанат войните...” (Псалм 46:9).

Каква добра новина за Божието дете, разбито и разкъсано от военните действия в душата си: Той прави войните да престанат. Благословено облекчение – битката в душата ми е Неговата битка и само Той може да я доведе до край. Любящият ми Баща няма да позволи на плътта или на дявола да ме победят.

Моята война е ясно описана от Яков, който каза:

„Отгде произлизат боеве, и отгде крамоли, между вас? Не от там ли, от вашите сласти, които воюват в телесните ви части? ... карате се и се биете...” (Яков 4:1-2)

През всички векове святи Вожи и хора са си задавали същия въпрос: „Ще приключи ли някога докато съм жив войната с похотта в мен?” Не е ли това същия въпрос, който онези, които истински обичат Господ си задават днес?

Отговорът, разбира се е, че тази война трябва и ще приключи, и неизбежно ще бъде последвана от най-големия познат досега мир. Но как свършва тази война и кой слага края й? Ако това е моята битка и ако е мое задължение да я приключа, Бог трябва да ми покаже как. Ако това наистина е Неговата битка, тогава Той трябва да я приключи в Неговото време и по Неговия начин, и да ми даде търпение докато боевете продължават.

Гръцката дума използвана от Яков е „стратеномаи”, което означава: битка срещу плътски наклонности; войник на война. Тя произлиза от „статриа”, което означава: войска, лагеруваща армия. Не говореше ли Давид за строени срещу нас армии? Нашата похот и плътски наклонности излизат срещу нас като армия, зла войска, решена да ни подкопае и да ни държи в смут с надеждата да се провали вярата ни.

Ако изучавате еврейската дума използвана от Давид в Псалм 46:9, това става повод за голяма радост. Тя е „милкма”, което означава: да се храниш със, изядеш, погълнеш, ядеш, победиш. Тя произлиза от дума, която означава храна или хляб за звяра.

Това, което думата всъщност означава за нас е просто чудесно: Бог ще накара врага да спре да ни пояжда, да спре да ни поглъща. Ще ни помогне да се отървем от онова, което ни яде. Няма да позволи повече на похотта да се храни с нас или да ни побеждава. Повече няма да бъдем храна за природата на звяра. Бог ще накара нашата война с плътта да спре.

Божията цел за нас е мир и почивка от всички борби

Крайната цел на Бог за всички Негови деца е изобилен, пълен живот. Той нямаше намерение да живеем съсредоточени в греховете и провалите си. Добрата новина в Евангелието е, че служим на Бога на абсолютната любов, милостив Бог, който желае да доведе възлюбените Си до място на издигане над всяка бъркотия. Но ние не можем да седнем до Христос в небесните места, докато не се отъждествим напълно със смъртта и възкресението Му.

Не може да има пробив във възнесения живот без да преживеем смъртта на кръста. Святият Дух е вложил знание в нас, което казва, че ние никога не можем да живеем истински, докато не умрем истински. Изглежда знаем, че имаме среща със смъртта – съдба, свързана с Христовия Кръст.

Обърнете специално внимание на това къде се намирате, с всичките ви страхове, самотата, провалите и компромисите с греха. Помислете за това колко малко от обещанията от Господ мир всъщност имате. Превърнали сте се в много малко от онова, което знаете, че трябва да бъде един християнин. Въпреки това знаете, че Божието Слово ясно говори за победа, за почивка и мир, за свобода от силата на греха. Вижда ли сте някои хора, които са пробили в този красив живот на сигурност и извисяване над злите сили. Как са стигнали те до такава победа? Как ще пробиеш ти?

Святият Дух трябва да ни заведе до Кръста и да ни накара да се изправим очи в очи с действителността на смъртта към греха и света. Моментът, в който започнете старателно да търсите Господ и пожелаете да дойдете под Неговото господство във всичко, вие ще бъдете неустойчиво привлечени от Духа към Кръста. Ще се домогнете до пропастта на смъртта. Ще бъдете заведен до края на силите си. Ще застанете на онова място – гол, слаб и без повече увереност в плътта ви.

Последните мигове свобода

Убеден съм, че Святия Дух връща църквата си към славните истини на отъждествяване с Христос в смъртта, възкресението и възнесението. Твърде много хора са станали легалистични и много често подменяме програма за осветяване чрез дела, вместо чрез отъждествяване с завършеното дело на Христос на Кръста. Много често казвам, че горницата не бива да засенчва Кръста. Мисля, че цялото харизматично движение се връща обратно към Кръста и към всичко, което се отнася до него.

Не мога да говоря от името на другите, но знам, че Бог преживя ужасно време карайки ме да се изправя срещу Кръста. Смъртта е нещо плашещо, особено ако не си в състояние да видиш славата от другата ѝ страна. Отиваме при Кръста ритачи и крещящи, сграбчили всяка малка утеха или земно удоволствие. Знаем, че Кръста е неизбежен, така че правим последните си крачки към него възползващи се от всяко усещане, радвайки се на последните си мигове свобода. Като че казваме: „Яж, пий и се весели, защото утре ще умреш.“

Ние искаме победа, искаме мира и радостта на възкресения живот, но също така искаме да вземем всичко което можем в една последна глътка свобода. Тази глътка може да продължи известно време и човек може да изпадне доста дълбоко в компромиси. Ако не държим сърцето си насочено към Кръста през това време, има опасност да се върнем към беззаконията и безнадеждността. След това пътя обратно може да се окаже дълъг.

В природата, болестта нанася най-големи щети на тялото точно преди смъртта; така е и в духа. Може да си в най-лошото си състояние точно преди да умреш с Христос. Адът ще ти се стовари с всяко оръжие в арсенала си. Ще се изправиш пред изпитания и изкушения идващи срещу теб със силата на ураган. Понякога ще се чудиш дали си загубен, а не дали отиваш към Кръста.

Хари Фостър, благочестив Божии мъж, написа: „Върху теб може да се стовари тъмнина, апатия, още – отчаяние, тежест, чувство за нереалност на нещата и това се превръща в голямо опитно поле.”

Бог не мигва пред греха, но Той винаги е търпелив с тези, които са на прага на разпъването с Христос. Колко често само по-късно съм изпитвал това чудесно търпение на Господ, докато се приближавах все повече и повече към Кръста. Знам, че единственият начин за славна победа е чрез пробив към Кръста чрез разпъване на себе си. И все пак, колкото повече се приближавам към това да бъда напълно отъждествен със смъртта Му, кръста Му, толкова повече провали виждам в живота си. Като че самият Сатана ме е чул да викам в душата си: „Господи, искам пробив.” Пещта на мъката и изкушенията беше загрята няколко нива повече. И да, провалял съм се пред Господ по печални начини по време на тези страшни нападения. И все пак, през цялото това време съм чувствал както никога до тогава Господното присъствие и увещанието на Духа. Той тихо ме убеждаваше във вечната Си любов, въпреки многото ми провали. Той ме уверяваше, че ще ме води по целия път, и че врага може да ме напада, но че не може да ме спре. Аз ще достигна, чрез откровение, до пълното познание на това, което означава да си разпнат с Христос и възкресен отново в сила.

Ние не можем да спрем войната си, нито пък можем да се саморазпънем

Има няколко стиха, които ни казват, че трябва да умрем – да умъртвим, разпнем нашите телесни части на земята. Казва ни се да вземем кръста си и да следваме Христос. Но това не означава, че трябва да го направим със собствени сили

Представете си, че някой хирург открие бучка на шията ми, която го тревожи и той ми каже: „Това трябва да бъде оперирано незабавно.” Той не казва, че аз трябва да оперирам сам себе си – това е неговата работа. Христос, нашия Велик Лекар, ни казва, че трябва да бъдем умъртвени, разпнати на кръст. Но за нас би било фатално да извършим подобна операция сами. Точно както „с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение” (1 Петрово 1:5 – бел.пр.), така и биваме разпнати чрез вяра.

Др. Доналд Барнхаус, в послание озаглавено „Небето сега“, написа: „Човек може да се обеси, да се удави, да се застреля, намушка с нож, да се хвърли от високо, но не може да се разпъне на кръст. Заковете едната си ръка на кръста – другата остава свободна. Разпъването на кръст трябва да се извърши от някой друг. И нашето разпъване и смърт трябва да бъдат извършени от Христос.“

Др. Барнхаус има уникално преживяване от „пробив“ докато пътувал на кораб през Атлантика. Той споделя: „Толкова добре си спомням деня, в който отидох на небето за пръв път. Бях на кораб, пътувах сам. Бях чел книгата Ефесяни сто пъти по време на пътуването през Атлантика. Знаех я наизуст още като младеж. Държах Новия Завет в ръка, но се бях отпуснал в палубния стол, мислещ над смисъла ѝ. Изведнъж прозрях великата истина, която ви разяснявам. Сърцето ми подскочи от радост, която е напълно неописуема. Видях целият нов и жив път от себе си чак до Божия трон, на който седеше Господ Исус Христос, желаещ да се присъединя към Него. Беше като че гледаш замък през дълга алея с дървета. За щастие бях почти сам в тази част на палубата. Вдигнах Новия Завет с рязко движение, като че беше дръжката на меч, каквото всъщност е, и с цялата истина от Ефесяни пламтяща пред мен, извиках мълчаливо, що се отнася до човешкото ухо – „Господи, пробивам!“ Вярвам, че този вик събуди всички сили на ада. Усетих ядосаните им, мразещи погледи. Но тогава разбрах, че те са абсолютно победени. Бяха победени от Агнето и бяха на път да бъдат победени от словото на моето свидетелство, че аз бях напълно съединен с възкресения, възнесен Господ. Назад, поробващи кучета от ада! Лягайте там в колибите си! Зъбите ви са извадени за онези, които идентифицират себе си с възнесения Господ. И аз извиках „Господи, не съм достатъчно силен за тези неща и ако той изведе сили, които превишават моите, Ти се справи с тях. Архангел Михаил, ти си призван да се бориш директно със Сатана. Аз трябва да бъда нищо в себе си, но всичко в Христос“ и изведнъж видях, дълбоко под мен (минуващ би казал, че там стоеше полузаспал пътник, облегнал се на едното си коляно) кораб, малка точица върху синьото море. И аз знаех, че съм едно от петънцата на този кораб, но знаех, че от тук нататък този кораб и този океан, и този свят бяха завинаги незначителни. Бях в небесни места, свързан във вяра с моя Господ. Беше по-близо отколкото когато Го видях на Кръста. Вечният живот, който Той ми даде когато бях спасен, се превърна в живот на вечността, който имах честта да живея. Щях да прекарам остатъка от живота си седящ с Христос в небето.“

Съгласен съм с Барнхаус, че Великден беше деня, в който аз също възкръснах и че когато умря Христос, умрях и аз – когато беше възкресен Той, бях възкресен и аз.

Колко добре го проповядва той: „Когато Христос се възнесе на небето чрез силата на Отец, аз бях издигнат с Него от земята; когато Отец постави на престола Сина Си, далеч над всичко, там също имаше приготвен за булката стол. Тогава не ме дръж далече от мястото, което ми се полага по право! Не превръщайте от църквата невяста в изгнание. Тогава не ме дръж далече от мястото, което ми се полага по право! Не превръщайте от църквата невяста в изгнание. Не ме дръжте на стените на разделението, които Христос събори. Не ме спирайте на вратите, които Христос отключи. Не ми пречете да ходя по море, което Той превърна в кристално. Не ми забранявайте влиза зад завесата, където младоженеца ми вече е бил. Христос умря, Христос възкръсна, Христос се възнесе, Христос ни взе със Себе Си!

„Вярвай го! Приеми смелостта, която дава Той, влез в най-святото място и заеми полагащото ти се място. Сега Небето иска триумфираща невеста! И докато не се появи, какво ще стане с нас, а дори сега сме доста далеч от онова, което Бог иска да бъдем. Нека бъдем където трябва, нека бъдем каквото трябва. Толкова много неща, които в момента не съществуват, наистина биха могли; ако седнем на мястото си в трона в небето.”

Един от любимите ми автори е С. Х. Макинтош. Неговия поглед върху Кръста ме е карал да викам и да се радвам на няколко пъти. Споделям с вас няколко части от възвишения му поглед върху изкуплението.

„Кръстът е Божествено лекарство за всяка разруха и чрез Кръста вярващия е заведен на място на Божествени и вечни права. Христос е посрещнал всяка нужда, изпълнил всички условия, премахнал всички отговорности чрез смъртта Си на Кръста. Във възкресението Си Той е станал основа на всичките права на вярващите. Ние имаме всичко в Христос и го получаваме, не защото сме изпълнили задълженията си, но защото Бог ни възлюби дори, когато се бяхме провалили във всичко. Ние стоим безусловно на място на неизговорими привилегии. Ние не изработихме това, това не се случи понеже сме плакали за него, не сме го измолили, не сме постили за него. Ние сме заведени на високо от дълбините на нашата разруха, от онази дълбока, дълбока яма, в която бяхме паднали, в следствие на това, че се бяхме провалили във всичките си задължения; бяхме сложени да седнем чрез безплатната Божия благодат в позиция на неизговорими благословения и преимущества, от които нищо никога не може да ни отдалечи. Нито всичките сили на ада и на земята заедно, нито цялата злоба на Сатана и пратениците му, нито цялата сила на греха, смъртта и гроба, подредени в най-ужасната си конфигурация, могат някога да ограбят вярващия в Исус от това място на привилегии, в което той стои по благодат.

Ние не заемаме привилегированото си място в резултат на вярност в отговорностите си. точно обратното. Ние сме се провалили във всичко „Всички съгрехиха и отпаднаха от Божията слава”. Ние заслужавахме да умрем, но получихме живот. Заслужавахме ад, но приехме рай. Заслужавахме вечен гняв, но получихме вечна любов. Благодатта излезе на сцената и тя „управлява чрез праведност във вечен живот чрез Исус Христос”.

О, колко е дълбока тайната на Кръста! Славната тайна на изкупителната любов! Виждам Самия Бог да отнема всичките ми грехове – черната и ужасна категория – всичките ми грехове, които Той знаеше и беше оценил. Виждам Го как полага всички тях върху главата на благословения ми Заместник и се разправя с Него заради тях. Виждам всички огромни вълни от справедливия Божий гняв – гневът Му срещу моите грехове – гняв, който трябваше да ме е унищожил – тяло и душа – в ада, в мрачната вечност; виждам ги как се търкалят върху Човека, който зае мястото ми, който представляваше мен пред Бог, който понесе всичко, което аз трябваше да понеса, с когото святия Бог се отнесе, както трябваше да се отнесе с мен. Виждам непреклонната справедливост, святост, истина и праведност да се разправят с греховете ми и да се отърват от тях ясно и завинаги. Никой от тях не е подминат! Няма мълчаливо съгласие, няма извинения, няма изглаждане, няма безразличие. Това не можеше да се случи без самия Бог да беше взел нещата в Свои ръце. Славата Му беше заложена на карта, неопетнената му святост, вечното Му величие, благородното Му управление.

Всичко това трябваше да бъде направено по такъв начин, че да прослави Себе Си пред погледа на ангели, хора и демони. Можеше да ме изпрати в ада – справедливо, да ме изпрати в ада поради греховете ми. Не заслужавах нищо друго. Цялото ми морално същество, в цялата си същност, заслужава това. Заслужава го! Нямам нито една дума, която мога да кажа в извинение на една единствена грешна мисъл, нищо не мога да кажа за греха – опетнен живот от началото до края – да, живот на преднамерен, бунтовен, своеволен грях.

Някои може би ще спорят за несправедливостта на вечност от наказание заради живот на грях – огромната разлика между няколко години грешки и цяла вечност на мъчения в огненото езеро. Те може да спорят, но аз напълно вярвам и безрезервно изповядвам, че заради един единствен грях срещу такова Същество като Бог, когото виждам на Кръста, аз напълно заслужавах вечно наказание в дълбините, мрака и неприветливата яма на ада.

Не пиша като теолог – ако бях, би било много лесна задача всъщност – да, невъзможен за отговор списък от Библейски доказателства в подкрепа на важната истина за вечното наказание. Но не, говоря като такъв, който е бил Божествено научен на истинската награда за греха, и тази награда, аз спокойно, обмислено и официално заявявам, че е и не може да бъде нищо друго освен вечно отделяне от Божието присъствие и Агнето – вечно наказание във езерото, което гори с огън и сяра.

Но – вечно алелуя на Бога на всяка благодат! Вместо да ни изпрати в ада заради греховете ни, Той изпрати собствения си Син като омилоствение на тези грехове. И в разкриването на чудесния план на изкуплението ние виждаме свят Бог разправящ се с въпроса за нашия грях и изпълняващ правосъдие над тях в Личността на Любимия Си, вечен и равен с Него Син, за да може цялата вълна от Неговата любов да се влее в сърцата ни. „В това се състои любовта, не че ние сме възлюбili Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като омилоствение на греховете ни.” (1 Йоан 4:10)

Това трябва да даде покой на съвестта, само ако бъде прието с простотата на вярата. Как е възможно човек да вярва, че Бог е удовлетворен относно греха, а да няма мир? Щом Бог ни казва: „Греховете и престъпленията ти няма да помня”, от какво повече имаме нужда като основа за мир в съвестта ни? Щом Бог ме уверява, че всичките ми грехове са складирани в тежък облак, че са изхвърлени зад гърба Му, завинаги са си отишли от погледа Му – не трябва ли да имам мир? Щом Той ми показва човека, който понесе греховете ми на Кръста, сега коронясан отдясно на величието Му в небесата, не трябва ли душата ми да влезе в свършена почивка, що се отнася до греховете ми? Със сигурност.

„Завинаги благословен да бъде Бога на всичката благодат - това не е само опрощението на греховете, което ни е дадено чрез изкупителната смърт на Христос. Което само по себе си би било благословение и благодат от най-висше естество и, както видяхме, ние му се наслаждаваме според огромността на Божието сърце и според стойността и ефикасността на смъртта на Христос, както Бог я оценява. Но освен пълното и свършено опрощение на греховете, ние имаме също така и пълно освобождение от настоящата власт на греха.

Това е важен момент за всеки истински обичащ светостта. Според славната икономика на благодатта, същото дело, което осигурява пълното опрощение на греховете, е унищожило завинаги силата на греха. Не само, че греховете на живота са заличени, но греха на природата е осъден. Вярващият е привилегирован да счита себе си мъртъв за греха. Той може да пее с радостно сърце:

За мен, Господи Исусе, Ти умря

И аз умрях във Теб

Ти възкръсна, оковите ми паднаха

И вече живееш в мен

Сияещото с благодат лице на Отец

Сега ме осветява.”

Заклучение

Невъзможно е да разберем какво означава да си мъртъв в Христос и възкресен в Него в сила без откровение от Святия Дух. Но както самия Бог трябва да приключи нашите войни, Той трябва и да ни покаже какво значи да си разпънат с Христос. Без това откровение да се считаме за мъртви в Христос са просто безсмислени слова. Аз се облягам на съвета на покойния си баща. Той го описва така: „Стой близо до Исус. Може би никога няма да разбереш как стават нещата, но ще бъдеш в пълната радост от всичко, което Той ни е дал, просто защото си близо до Него.”

След като Словото ни казва, че Бог прекратява войните, е написано следното: „Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог” (Псалм 46:10)

Еврейската дума за „млъкнете” е „рафаа”, което означава: прекратявам, оставям на мира, отслабвам, немоощен. Тя произлиза от „рафа”, което означава: да бъдеш поправен и напълно възстановен от ръката на лекар.

Колко напълно последователно е Божието Слово – Бог прави войните да престанат и докато Той приключи с работата Си, ние трябва да спрем със себеправедните си усилия, да оставим всичко в ръката Му, да си признаем немоощите и слабостите и да поверим бъдещето си в ръцете на Христос, нашия Велик Лекар.

Заклучителни думи на утеха за тези, които изпитват душевен смут

До вас, пастири, учители, певци, работници в църквата, възлюбени вярващи. Разкъсва ли ви вашия вътрешен проблем? Може би сте ударени от Сатана, но той не може да ви нарани или унищожи. Най-вероятно сте подготвяни за славно откровение от Кръста, така че да бъдете готови за по-велика работа за Бог.

Вие сте като апостол Петър, който беше лишен от всичко преди да отиде на Петдесетница. Вижете този велик Божий мъж, скитащ се безцелно по Юдейските хълмове – ударил дъното. Ето ви Божий човек, който беше ходил по вода, който помогна да нахранят множествата, който очевидно изпита истинската слава на Бог, който е благословен, бележит, полезен, обичан от Христос слуга. Но той съгреши жестоко. Той предаде Бог както малцина други са го правили. И ето сега той плаче, мислейки, че е загубил спасението и служението си.

„Какво ми става?“ – трябва да се е питал той. „Защо няхах сила и мощ когато бях изкушаван? Защо няхах морални задръжки – няхах воля да се съпротивя на врага? Защо точно аз трябваше да бъда този, който падна? Как може Божий човек да извърши толкова ужасно нещо на своя Господ? Как съм могъл да проповядвам на другите, когато самия аз нямам сила в кризата?“

Бог не предизвика падението на Петър, но от това излезе много добро нещо. Това беше част от събличането на Божия човек – беше му позволено да види какво се коренеше дълбоко във вътрешния му човек. Само провал би могъл да покаже гордостта и самодоволството. Провалът съкруши Петър и му разкри нуждата от абсолютна зависимост от неговия Бог във всичко, включително в неговата чистота и праведност.

Трябва да бъдем съблечени преди да ни разпънат. Трябва да застанем под сянката на смъртта, преди да изпитаме смъртта. Точно под сянката на Кръста, преди пробива към възкресението, ние преживяваме най-големите изкушения и провали.

Слава на Бог! Както и Петър, след като сме били пресяти през ръцете на Сатана, ние ще застанем в нашата горница и ще бъдем облечени с нова сила и мощ.

Миналата седмица, след много месеци на силно страдание в моето семейство, сина ми преживя челен удар, който унищожи колата му. Бях извикан на мястото. През цялото време по пътя към мястото на катастрофата аз плаках: „Господи, това отново е работа на Сатана, опитващ се да унищожи вярата ми. Но той не може да ме убие, нито пък някое от децата ми.“ Когато пристигнах, 20 годишния ми син Грег, изтича при мен напълно невинен. Плакахме и благодарихме на Бог че за пореден път беше приключил поредната война.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[He Maketh Wars to Cease](#) / [Той прави войните да престанат](#)